

Ususret Kristu

"Da bismo napredovali prema Bogu, moramo riskirati; moramo izgubiti strah od oluja i biti spremni staviti svoj život na kocku." Novi članak o kršćanskom životu.

19.09.2021.

Nekoliko tisuća ljudi, nakon što su slušali Kristovu propovijed, blagovalo je kruh i ribu, koje je u izobilju ponudio tako da je dosta i ostalo. [1] Iako mnogi od njih možda nisu shvatili što se događa, čudo je bilo jasno, barem za apostole. Još

jednom ih je obuzelo zaprepaštenje. Već su neko vrijeme živjeli s našim Gospodinom i ovo nije bilo prvo čudo kojem su svjedočili. Ali ovo je izvedeno pomoću njih samih, kroz njihove ruke. Nisu bili puki gledatelji, već stvarni protagonisti.

Iako je za samo čudo u potpunosti zaslužan Krist, on je to učinio uz njihovu pomoć - s kruhom koji su mu ponudili, a zatim podijelili među mnoštvom. Čudo se, moglo bi se reći, dogodilo proporcionalno njihovoj velikodušnosti kada su ponudili i malo onoga što su imali.

Istovremeno sa zaprepaštenjem obuzela ih je također i radost. Još jednom su iskusili blizinu našega Gospodina. Ovo novo iskustvo možda se ne čini toliko upadljivim za ljude koji su već bili naviknuli živjeti uz Krista. Ali kako brzo svi zaboravljamo na vremena kad nas je dirnula Božja prisutnost - i kako smo

iznenađeni i radosni kad to opažamo iznova!

Koliko često jasno vidimo da je Bog uz nas, da nas ne napušta u presudnim trenutcima. I mi smo ispunjeni radošću i osjećajem sigurnosti, ne samo zato što je nešto ispalo dobro, već i, prije svega, jer shvaćamo da živimo s našim Gospodinom.

Pa ipak, koliko često to zaboravljamo i prepuštamo se strahu da još nešto važno možda neće završiti dobro- kao da bi Bog mogao zaboraviti na nas ili kao da je križ znak da se okrenuo od nas.

Poteškoće

Nakon što se oprostio od mnoštva, Isus je zamolio apostole da odu na drugu stranu jezera dok je neko vrijeme proveo u molitvi. [2]
Izgledalo je da za ljude njihovog iskustva prijelaz ne predstavlja

posebne poteškoće. Pa čak i da jest, koja bi prepreka mogla izgledati nepremostiva nakon onoga što su upravo proživjeli?

Lađa se postojano udaljavala od obale, ali nakon nekog vremena počela je slabo napredovati. Kad je pala noć, *lađa se već mnogo stadija bila otisnula od kraja, šibana valovima. Bijaše protivan vjetar.* [3] Nisu se mogli vratiti i činilo se da nisu napredovali. Imali su dojam da su vjetar i valovi - poteškoće - prevladali i sve što su mogli napraviti je pokušati ostati na površini.

Bilo ih je strah. Čudo kojem su bili svjedoci prije samo nekoliko sati sada se činilo tako daleko. Kad bi samo Isus bio s njima - ali on je ostao na obali! Ostao je iza njih, ali ih nije ostavio same niti ih je zaboravio. Iako to nisu shvatili, s kraja je mogao vidjeti tešku situaciju u kojoj su bili, njihov trud i iscrpljenost. [4]

Na početku unutarnjeg života često možemo primijetiti napredak koji postićemo. Dok izlazimo na pučinu, obala se brzo udaljava. Ali kako vrijeme prolazi, a mi se nastavljamo boriti i napredovati, naš napredak nam nije toliko očit. Ono što primjećujemo su valovi i vjetar, dok se čini da obala ostaje na istom mjestu. To je vrijeme za vjeru i prepuštanje. Vrijeme je da shvatimo da naš Gospodin nije izgubio zanimanje za nas i da se sjetimo da su poteškoće - vjetar i valovi - nužni dio života, života koji moramo posvećivati, znajući da je Krist blizu nas .

Iskustvo Božje blizine, snage njegove milosti ne štedi nas od suočavanja s poteškoćama u životu. Ne možemo očekivati da ćemo uvijek osjećati da nam je blizu, niti bismo trebali pomisliti da nas problemi neće pritisnuti jer smo blizu Boga. Ali, ni mi ne bismo trebali pogriješiti

gledajući na poteškoće kao na dokaz da se naš Gospodin okrenuo od nas, makar i malo ili nakratko.

Suprotno tome, poteškoće nam daju priliku pokazati Bogu koliko ga volimo, koliko je naša vrlina autentična. Daju nam priliku da pokažemo svoju vjeru u njegovu blizinu i učinimo ga prisutnim drugima kroz našu radost, naš rad i spokojno prihvatanje neuspjeha u našem životu.

Previranja

Petar i ostali satima su se borili protiv vjetra i vode i vlastitog unutarnjeg previranja kad im je Gospodin priskočio u pomoć. [5] Mogao je to učiniti na mnogo drugih načina. Mogao je problem odmah riješiti ili se pojaviti među njima u lađi, bez da ga vide kako dolazi. Ali ih je morao podučiti drugim lekcijama i radije je djelovao na način o kojem

su mogli razmišljati poslije. Došao im je hodajući po moru.

Budući da je bio mrak, nije bilo lako vidjeti tko je on. Njegov dolazak sam po sebi bio je izvanredan, ali učenici su se već prestrašili i strah sprečava ljude da jasno i spokojno prosuđuju događaje. S obzirom na okolnosti, njihova je reakcija bila sasvim razumljiva: vikali su od straha.

Naš ih je Gospodin smirivao: *Hrabro samo! Ja sam! Ne bojte se!*[6] Nije smirio vjetar i valove odmah, već je svojim učenicima dao svjetlost da zaštititi njihova srca od brodoloma: Znam da prolazite kroz tešku situaciju, ali ne bojte se; nastavite se boriti i vjerujte da vas nisam zaboravio, da sam još uvijek blizu.

Petrova reakcija bila je neočekivana. *Gospodine, rekao je, ako si ti, zapovjedi mi da dođem k tebi po vodi.* [7] Od svih apostola, gotovo uvijek je Petar bio taj koji bi se pokrenuo, bilo

na dobro ili na loše. Primio je najveće ukore našega Gospodina, [8] a također je priznao našega Gospodina smjelošću koja je u teškim trenutcima nosila ostale sa sobom. [9] No njegova je inicijativa sada iznenađujuća čak i za nekoga toliko impulzivnog kao što je bio on. Šimun bi morao izaći iz čamca i kročiti na nemirnu i uzburkanu površinu vode.

Na Učiteljevu riječ, prebacio je jednu nogu preko strane broda, a zatim drugu i počeo hodati prema našem Gospodinu. Želio je doći do Krista i bio je spreman učiniti sve da postigne svoj cilj.

Odluke koje donesemo da bismo bili velikodušniji u doba previranja ne bi trebale biti puke riječi. Naše povjerenje u Boga trebalo bi nadvladati svaku neodlučnost ili strah od njihova provođenja u praksi. Moramo biti sposobni odlučno zakoračiti, čak i kad se čini

da nema čvrstog tla po kojem bismo mogli koračati, kako bismo koračali prema Kristu. Da bismo napredovali prema Bogu, moramo riskirati; moramo izgubiti strah od oluje i biti spremni staviti svoj život na kocku.

Dok je hodao po vodi, Petar je osjećao vjetar i valove jače od ostalih. Njegov je život ovisio o njegovoj vjeri još više nego njihov, sad kad je izišao iz čamca i krenuo prema Isusu. U ovakvoj se rizičnoj situaciji nalazimo mi kršćani. I mi pokušavamo putovati prema našem Gospodinu u vanjskim i unutarnjim okolnostima koje su uglavnom izvan naše kontrole.

Više smo na milosti i nemilosti valova od onih koji se boje suočiti s neizmjenošću nadnaravnog života i više vole lošu očiglednu sigurnost koju nudi njihova vlastita mala lađa. Dakle, nema ništa čudno u našem shvaćanju da ponekad nismo na

čvrstom tlu i da prolazimo kroz previranja. To je vrijeme da još jednom shvatimo da živimo po vjeri - ne po vjeri koja smiruje oluje i uklanja opasnost od hodanja po valovima, već vjeri koja nam daje svjetlost usred previranja i objašnjava nalete valova.

Vjerom[Izraelci] prođoše Crvenim morem kao po suhu, što i Egipćani pokušашe; ali se potopiše.[10] Bez vjere smo preplavljeni i utopljeni u životnim poteškoćama. S vjerom ne izbjegavamo probleme, ali imamo više resursa da se nosimo s njima i znamo da ih Bog može okrenuti u našu korist. Izabrani narod morao je biti prestravljen hodajući po morskom dnu, s dodatnom opasnošću da bi ih njihovi neprijatelji mogli preteći; ali svladavanjem straha postigli su sigurnost. Na kraju shvatimo da previranja koja se javljaju na našem putu prema Bogu pružaju čvršću

osnovu na kojoj možemo graditi svoj život od prividne sigurnosti broda.

Nesigurnost

Petar je već napravio nekoliko koraka. *Ali kad spazi vjetar, poplaši se, počne tonuti te krikne: „Gospodine, spasi me!“ Isus odmah pruži ruku, dohvati ga i kaže mu: „Malovjerni, zašto si posumnjao ?“*[11]

Malovjerni. Svatko tko čita Evanđelje iznenađen je ovim riječima. Moglo bi se čak i zapitati: Ako naš Gospodin kori Petra zbog nedostatka vjere nakon što je izašao iz lađe i počeo hodati prema njemu po vodi, što bi meni rekao? Postoji li nada da bi Krist jednog dana mogao vidjeti u meni osobu koja vjeruje? Ali ako nastavimo razmatrati ovaj prizor, mogu se sugerirati i druga pitanja. Je li Isus očekivao da će Petar hodati po vodi sasvim mirno, kao da po mirnom, sunčanom danu hoda po čvrstom tlu? Znače li riječi našega

Gospodina da moramo biti neosjetljivi i indiferentni u teškim situacijama? Ne, ne znače, jer je i sam Krist bio ispunjen tjeskobom u vrtu kad se suočio s nečim objektivno strašnim.

Cilj naše borbe da živimo po vjeri nije da se osjećamo sigurno pred poteškoćama. Ne znači da ne bi trebali biti pod utjecajem okolnosti, da nam važne stvari ne bi trebale biti važne ili da nas poteškoće ne bi trebale zabrinjavati. Umjesto toga, nikada ne smijemo zaboraviti da nas Bog nikada ne napušta, i da nastoji iskoristiti ove teške situacije kako bismo mu se još više približili.

„Uistinu život, samo po sebi ograničen i nesiguran, katkada postaje težak.- Istina je da život, koji je po svojoj prirodi već prilično ograničen i neizvjestan, ponekad postane težak.- To će ti pomoći da postaneš još više nadnaravan, da vidiš Božju ruku: i tako ćeš biti

ljudskiji i imat ćeš više
razumijevanja za one koji te
okružuju"[12]

Bilo je sasvim prirodno da se Petar već od prvih koraka osjeća nesigurno. To što je radio nadilazilo je njegove ljudske sposobnosti, bez obzira jesu li vjetar i valovi bili olujni ili ne. Nije lakše hodati po vodi po mirnom vremenu nego po oluji. Pa gdje se nalazio Petrov nedostatak vjere? Možda to nije bilo toliko u njegovu osjećaju nesigurnosti koliko u sumnji u Krista. Sve do tog trenutka njegove su oči bile uprte u Krista; očito se osjećao nesigurno, ali nije se previše brinuo zbog toga jer je ono što je bilo presudno, što je obuzelo svu njegovu pažnju, bilo hodati ususret prema njegovom Učitelju. No odjednom se umjesto toga usredotočio na vlastitu nesigurnost i izgubio je Isusa iz vida. Njegova nesigurnost, koja je bila

dovoljno prirodna i razborita,
izrodila se u strah.

Strahovi

Strah može zahvatiti naše srce i pretvoriti stvari koje su u početku postojale samo u našoj mašti u stvarne probleme. Neke nam se događaju upravo zato što se bojimo da će se dogoditi: strah da ćemo doživjeti iskušenje, strah da ćemo postati nervozni, strah da će ljudi izgubiti dobro mišljenje o nama, da nećemo uspjeti nešto dovoljno dobro objasniti , da nećemo znati riješiti problem na pravi način....

Kako bismo se ovdje trebali boriti? Pokušavajući prihvatiti tu istu nesigurnost, jer samo tako možemo spriječiti da ona postane središte naše pažnje. Ne bi nam trebalo biti važno kako se osjećamo dok pokušavamo izvršiti Božju volju. Tada ćemo moći hodati prema Isusu

kroz vjetar i valove, a da se ne uplašimo poteškoća.

Sveti Ivan u jednoj od svojih poslanica piše: „*Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav izgoni strah... i tko se boji nije savršen u ljubavi*“[13] Sveti Josemaria volio je to prevesti ovako : „tko se boji , taj ne zna ljubiti.“[14] Ljubav i strah pripadaju različitim, međusobno isključujućim kategorijama. Udružuju snage samo kad ljubav nije savršena.

Strah je osjećaj nelagode zbog mogućnosti gubitka nečega što netko ima ili želi imati. Nesigurnost je u ljudskoj prirodi budući da ni mi sami ne vladamo samima sobom. Stoga ne možemo ukloniti svu nesigurnost iz svoga života. Inače vrlina nade ne bi postojala: tamo gdje postoji apsolutna sigurnost nema mjesta za nadu. [15]

Zapovijed ljubavi onda bi trebala isključiti strah, ali ne nužno i nesigurnost ili neizvjesnost. Živeći po zapovijedi ljubavi znači da nesigurnost ne prerasta u strah. To znači prihvatiti nesigurnost, integrirati je u širu viziju stvari, u naše povjerenje u Boga, bez pokušaja da je u potpunosti eliminiramo, što nikada nećemo moći napraviti. Nikada ne možemo težiti apsolutnoj sigurnosti. Nesigurnost koju bismo mogli doživjeti zbog naših ograničenih sposobnosti prilika je za poticanje naše prepuštanje Bogu.

Tada se na vjeru ne gleda kao na težinu već kao na svjetlost koja nam pokazuje put i koja nas uči kako iskoristiti svoju slabost da otvorimo dušu Bogu. Kršćani se ne nadaju da će ih Bog učiniti sigurnima u sebe, ali da će im njihovo povjerenje u Boga omogućiti da vide dalje od vlastite nesigurnosti. Ako se naš pogled ne ograničava na naša vlastita

ograničenja, ali, ne negirajući ih, nadilazi ih, možemo istinski izbaciti strah i živjeti po zapovijedi ljubavi.

Vjernici mogu biti zabrinuti, sumnjičavi, nervozni, posramljeni, boje se ostavljanja lošeg utiska ili jasno vide vlastitu nesposobnost. Ali oni prihvaćaju te osjećaje ne pridajući im pretjeranu važnost, ne dopuštajući im da dominiraju njihovim perspektivom i paraliziraju ih. Oni se ne bune protiv tih stvari ili ih vide kao dokaz nedostatka vjere. Idu naprijed i čak otkrivaju točke nauka koje trebaju bolje razumjeti ili se osjećaju poniženo i neumjesno, a glas im podrhtava. Naučili su tim stvarima ne pridavati osobitu važnost. Naučili su hodati prema Kristu usred valova. A ako im snaga vjetra ili mora priječi da ga vide, shvate da su djeca. „Jesi li vidio zemaljske majke kako raširenih ruku slijede svoje mališane kad se dršćući upute da bez ičije pomoći učine prve

korake?- Nisi sam! Marija stoji uza te!"[16]

S našom Gospom učimo vjerovati u Boga.

[1] Usp. Mt 14, 20-21

[2] Usp. Mt 14,22-23

[3] Mt 14,24

[4] Usp. Mk 6:48

[5] Usp. Mt 14:25

[6] Mt 14,27

[7] Mt 14,28

[8] Usp. Mt 16,23; Mk 8:33

[9] Usp. Mk 16,15-16; Iv 6: 67-68

[10] Heb 11:29

[11] Mt 14,29-31

[12] Sveti Josemaria, brazda, 762

[13] 1. Iv 4,18

[14] Sveti Josemaria, Kovačnica, 260

[15] Usp. Rim 8:24

[16] Sveti Josemaria, Put, 900

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/ususret-
kristu/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/ususret-kristu/) (10.08.2025.)